

[Svend Erik Hovmand]

ceret apoteker, indtil vi får vedtaget en ny apotekerlov. Efter min opfattelse skal det heller ikke ske i fremtiden, men så har vi i hvert tilfælde sikret dem så længe.

Endelig er der spørgsmålet om tandlæger. Jeg spurgte ministeren i mit oplæg, om tandlæger i fremtiden skal fungere i offentlig eller i privat regie. Jeg fik at vide af ministeren, hvad jeg vidste i forvejen, at betænkningen ikke tog stilling til dette spørgsmål, men jeg efterlyser ministerens stilling til dette spørgsmål.

Lad mig så slutte med at sige, at jeg ikke – så har man i hvert fald misforstået mig – har villet harcelere, som ministeren sagde, over forskellen mellem ministerens holdning og den holdning, der er udtrykt i det socialdemokratiske sundhedsoplæg. Ministeren må tværtimod gerne opfatte det som en kompliment i det omfang, der er en difference mellem ministerens opfattelse og den opfattelse, man må få af dette oplæg.

Grove (KF):

Det glæder mig, at ministeren ser positivt på muligheden for at arrangere en konference, hvor vi kan diskutere tingene yderligere og uddybe dem. Vi kan være enige eller uenige om det grundlag, vi diskuterer her i dag, men jeg havde egentlig forstået det sådan, at ministeren var enig med mig i, at det, vi skulle diskutere, såmænd ikke var den konservative sundhedspolitik eller den socialdemokratiske sundhedspolitik, det var prioriteringsproblemerne. Det er da klart, at vi også er ved at være klar med vores oplæg til, hvordan vi ønsker fremtidens sundhedspolitik, og så kan vi jo også mødes til den diskussion en dag.

Jeg har kun ét spørgsmål. Ministeren nævnte den nye apotekerlov. Jeg har da også hørt rygter om den nye apotekerlov og har også læst nogle bemærkninger om den hist og her, men vi har jo ikke her i folketinget set skyggen af den endnu, og derfor var det måske meget passende at spørge, om vi snart får mulighed for at se den, så vi andre også kan tage stilling til det forslag, der er mere eller mindre fremlagt.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har nogle enkelte bemærkninger i anledning af det, indenrigsministeren sagde til mig heroppefra.

Indenrigsministeren var først vred over, at jeg omtalte det, der i øjeblikket sker på sygehusområdet, og mente, at det var en kritik af hospitalerne. Nej, det er det ikke. Hvis indenrigsministeren vil have adressen, så er det kritik af, at de regeringer, der har siddet siden 1971, ikke har gjort mere ved det, for sagen er jo, at det er fra centralt hold, denne koordinering af sygehusvæsenets samarbejde skal ske.

Hvis indenrigsministeren også ønsker at få nøjere adresse på, hvorfra vi har sådan et uhyrligt eksempel på, at man ikke i tide har fået lavet et ordentligt samarbejde, så er det, som indenrigsministeren selv var inde på, der er sket i Københavnsområdet, det allerbedste eksempel. Her har man planlagt et sygehusvæsen, der er uden kontakt med det behov, der er i området, og hvor man derfor har været nødt til at gøre det besværligere for patienter fra det øvrige land for at få brugt kapaciteten, der er i hovedstadsområdet, taget i bredeste forstand. Det ved indenrigsministeren jo meget godt, selv om han nødigt vil indrømme det.

Der er ingen grund til at dreje mine ord derhen, at jeg skulle have sagt, at det var de enkelte hospitaler, der bare måtte bære ansvaret for den manglende koordinering. Det er det naturligvis ikke. Så kan man altid diskutere, om der ikke burde være sket noget siden 1971, hvor vi jo hovedsagelig har haft socialdemokratiske regeringer. Det synes jeg der burde, når man ved, hvor stærkt udviklingen er gået på sygehusområdet.

Med hensyn til antallet af de pladser, der beslaglægges af plejepatienter – jeg brugte vist ordet »plejehjemspatienter«, jeg burde nok have sagt »plejepatienter« – så er indenrigsministerens ord om, at jeg skulle have læst galt, fra 7,5 til 75, helt ved siden af. Indenrigsministeren må jo vide, at plejehjemspatienter alene beslaglægger 8 pct. Sagen er, og det ved ministeren udmærket, for det står jo i redegørelsen om prioriteringen i sygehussektoren, at der på alle områder, ikke alene på plejehjemsområdet, er et skrigende behov for, at man koordinerer bestræbelserne i sundhedssektoren mellem socialektoren og sygehussektoren. Og her ved man jo udmærket at man ikke kan klare sig med 7,5 pct. af